

των ομάδα τινά. Εἰς τὴν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξεως ὑπάρχει ὑβριστική ἢ ἀπλῶς περιφρονητική ἀπόχρωσις σύννηθ.: Αὐτοὶ ἐκεῖ μέσα εἶναι γερουσία, ραμολιμένα. Τί προκοπὴ περιμένεις; (ἐκεῖ μέσα: ἐνν. εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν εἰς τὴν συζήτησιν ομάδα ἀτόμων) Ἀθῆν. Γιά τὴ γερουσία μιλάς τώρα; (ἐνν. τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς, τοὺς ἡλικιωμένους ἱεράρχας κλπ.) αὐτόθ. β) Εἰς τὴν σχολικὴν γλῶσσαν, οἱ μαθηταὶ οἱ ὅποιοι κάθονται εἰς τὰ τελευταῖα θρανία τῆς σχολικῆς αἰθούσης καὶ οἱ ὅποιοι συχνάκις εἶναι μεγαλύτεροι τῶν λοιπῶν συμμαθητῶν των κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατώτεροι εἰς τὴν σχολικὴν ἀπόδοσιν σύννηθ.: Κάτσε ὧ, ρέ, μὴν πᾶς πίσω μετὰ τὴ γερουσία. Ποῦ κάθεται ὁ Γιάννης, ρέ; — Πίσω ἔς τὴ γερουσία Ἀθῆν. Σεῖς πίσω, γερουσία, ἢ θὰ κάτσουν ἡσυχα ἢ θὰ σὰς πετάξω ὅξω πὸ τὴν τάξη Πελοπ. (Γαργαλ.) Δὲ σταματῶ γὼ παρὲς μετὰ τὴ γερουσία (σταματῶ = κάθηναι, ἐνν. εἰς θρανίον) Κρήτ. (Λασιθ.)

γερουσιαστής ὁ, λόγ. σύννηθ. γερουσιαστής Πελοπ. (Γαργαλ. Κοντογόν. Παιδεμέν. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. γερουσιαστής.

Τὸ μέλος τῆς Γερουσίας, 1.: Ὁ μακαρίτης ὁ γιατρός μας ἔβγαине χρόνια γερουσιαστής ἐπὶ Βενιζέλου Ἀθῆν. Ὅταν ἦταν γερουσιαστής ὁ Λουπινᾶς πὸ τὴν Κεφαρισσία, λέγανε πὼς θὰ πέραγε τὸ τραῖνο κι ἀπὸ τὸ Μάραθο Γαργαλ.

γερούτσικος ἐπίθ. (I), Θράκ. (Αἶν. Πλάγ. Σαρεκκλ.) — Λεξ. Βυζ. γιούτσ'κους Ἡπ. (Ἀγναντ. Ἀρτ. Καναλάκ. Καταρράκτ. Καρτέρ. Μαζαρακ. Μαργαρ. Μελισσ. Πάργ. Πέρδικ. Πλάκ. Πράμαντ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀγναντ. Ἀφης. Ἐλασσ. Καρυά Μελιβ. Νεοχώρ. Ὁξύν. Σταγιᾶδ. Σουκαμν. Τρίκκαλ. Τσαρίτσαν. Φωτειν.) Μακεδ. (Ἀηδοноχ. Ἐλάτ. Προσῆλ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀστακ. Βαρετάδ. Βόνιτς. Καντήλ. Κουνουπίν. Μύτικ. Πατιόπουλ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γερός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦτσικος.

1) Ὀλίγον ὑγιής, ὁ μὴ ἔχων πλήρη ὑγείαν ἢ εὐρωστίαν Θράκ. (Σαρεκκλ.) — Λεξ. Βυζ. 2) Ὑγιής, γερός, μεθωπευτικὴν ἔννοιαν Ἡπ. (Ἀγναντ. Ἀρτ. Καναλάκ. Καταρράκτ. Καρτέρ. Μαζαρακ. Μελισσ. Πάργ. Πέρδικ. Πλάκ. Πράμαντ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀγναντ. Ἀφης. Ἐλασσ. Καρυά Μελιβ. Νεοχώρ. Ὁξύν. Σταγιᾶδ. Σουκαμν. Τρίκκαλ. Τσαρίτσαν. Φωτειν.) Θράκ. (Αἶν. Πλάγ.) Μακεδ. (Ἀηδοноχ. Ἐλάτ. Προσῆλ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀστακ. Βαρετάδ. Βόνιτς. Καντήλ. Κουνουπίν. Μύτικ. Πατιόπουλ. Σπάρτ. κ.ά.): Νά 'σαι γερούτσικος, τὰ χρόνια μου νὰ κάμης (εὐχὴ) Πλάγ. Ἰσὺ εἰσι γιούτσ'κη, τί ἀνάγκ' ἔχ'ς Μελιβ. Εἶνι γιούτσ'κου τοῦ κακόμ'ρου τοῦ πιδί τ'ς Μύτικ. Γιούτσ'κους εἶνι οὐ Λόλους Καντήλ. Ἡ Θιὸς νὰ σ'ἔχ' γιρὸ - γιούτσ'κουν ὥς τὰ τιλιφταῖα σ' Ἀηδοноχ.

γερούτσικος ἐπίθ. (II), γιούτσικους Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γερός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦτσικος.

Ὁ γέρων, θωπευτικῶς. Ἦταν ἓνας γέρους, γιούτσικους, εἶχε τρεῖς κουπέλις, τρεῖς ἀριτές (ἔξ ἐπωδ.)

γερούτσος ὁ, Πελοπ. (Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γερός καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -οῦτσος.

Γέρων μετὰ ἀκμαίας τὰς σωματικὰς τοῦ δυνάμεις ἐνθ' ἄν.: Δὲν μπορεῖς σὺ νὰ παραβγαλθῇς ἔς τὴ δουλειά μετὰ τὸ γερούτσο τὸ δικάνε μου. Οὕλη μέρα σκάβει ἔς τὰ χωράφια καὶ

βαστεῖται κοιτσανᾶτος (=ὕγις) Μαργέλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γερούτσος Ἀθῆν., ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὑ τοῦ Γερούτσου τὸ Ρέμα Πελοπ. (Βαλτεσιν.)

γεροφακλιᾶς ὁ, ἀμαρτ. γιουφακλιᾶς Σάμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. φακλιᾶς

Γέρων μετὰ πολὺ ἡλαττωμένους τὰς σωματικὰς τοῦ δυνάμεις: Νὰ κι οὐ γιουφακλιᾶς. Δὲ βουρεῖ νὰ σαλέψ'.

γεροφαροφύλακας ὁ, Ν. Ἔστ. 17 (1935), 221.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. φαροφύλακας.

Γέρων φαροφύλαξ: Ὁ γεροφαροφύλακας τραύηξε τὴ βάρκα ἔς τὸν ἄμμο.

γεροφαφλατᾶς ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. φαφλατᾶς.

Γέρων φλύαρος, ἀδολέσχης: Γεῖά σου, γεροφαφλατᾶ! Γ. Ξενόπ., Φοιτητ., 16.

γεροφαφλιάρης ὁ, ἀμαρτ. γιουφαφλιάρης Στερελλ. (Μύτικ. Πατιόπουλ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. φαφλιάρης.

Γεροφαφλατᾶς, τὸ δπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἀι, μονρεῖ γιουφαφλιάρ', τί μπαχλατίζ'ς πού τοῦ προνί; (μπαχλατίζ'ς = φλυαρεῖς) Μύτικ.

γεροφαφούτης ὁ, πολλαχ. γιουφαφούτης πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. φαφούτης.

Ὁ ἄνευ ὀδόντων γέρων ἐνθ' ἄν.: Ἡρθι κ' ἱκεῖός οὐ γιουφαφούτης ἀπ' τ' Ζάρτσα κι μ' χάλιβι καρπούζια (Ζάρτσα = χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας, μετονομασθὲν Ἀρχοντοχώρι) Μύτικ. Ἐνας γεροφαφούτης, λογάς, ψεύτης Π. Νιρβάν., Συναξάρ., 34.

γεροφτειασμένος ἐπίθ., (I) ἀμαρτ. γιουφτειασμένους Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ φτειασμένος, παθ. μετοχ. τοῦ ρ. φτεῖάω.

Ὁ ἔχων σωματικὴν ἐμφάνισιν καὶ νοοτροπίαν γέροντος.

γεροφτειασμένος ἐπίθ. (II) Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.). Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν τάφ., 292 — Λεξ. Βυζ. γιουφτειασμένους Στερελλ. (Βαρετάδ. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) γεροφτειασμένους πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γερά καὶ τοῦ φτειασμένος, παθ. μετοχ. τοῦ ρ. φτεῖάω.

Ὁ ἔχων ἀρτίαν σωματικὴν διάπλασιν, εὐρωστος ἐνθ' ἄν.: Εἶνι γιουφτειασμένος οὐ Θῶμους. Μνοιᾶζ' τ' πατέρα τ' Μύτικ. Τὸν εἶδα ἀπ' τὴ ράχη μεριὰ νὰ στυλώνεται μπροστά μου ἔτσι ψηλὸς καὶ γεροφτειασμένος μετὰ τίς γερές του πλάτες Σ. Μυριβήλ. ἐνθ' ἄν.

Γεροχωρίτικος ἐπίθ. Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ὄν. Γεροχώρι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

Κατὰ πληθ., ποικιλία σύκων προερχομένων ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν Γεροχωρίου Καλύμνου, ὅπου καλλιεργεῖται καὶ εὐδοκιμεῖ ἡ ποικιλία αὕτη.

